

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra VESTALINDEN (1838)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 206. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207705861040.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Høit paa sit Leie Fulvia hæver sig;
Hun seer omkring i Hulen som et Liig,
Der af sin Grav til Livet kaldes atter,
Men Intet dog af Verden mere fatter.
Som Hjulet dreier rundt sig i en Ring,
Saa ruller hendes Øie vildt omkring
Blandt Syner, hvori Drømmesyn sig blande.
Med Haandens Flade stryger hun sin Pande,
Som før paany i Tankens skjulte Hjem
Bevidsthedslivet klart at kalde frem. -
Midt i sin Søgen hendes Blik dog standser,
Medeet faaer Liv igjen de døde Sandser,
Og Døden selv, med al sin Skræk og Gru,
Sig i de blege Træk afspeiler nu.
Marcellus! - sukker hun - var det dit Billed,
Der sig idrømme for mit Øie stilled?
207 O Elskede! var det dig selv jeg saae,
Da sønderknuust og blodig der du laa?
Ved dette Suk sig Tankens Løb forandrer,
Og ned fra Leiet springer hun, og vandrer
Først klagende, og derpaa taus og stum
Frem og tilbage i det snevre Rum.
Snart staaer hun stille - snart sin Haand hun strækker
Mod Gravens Loft iveiret - snart bedækker
Den Panden, hvor det vildt opløste Haar
Heelt over Skuldren hun tilbage slaaer,
Mens fyldt af Rædsel hendes Øie skuer
Mod Lampelysets nu saa matte Luer:
Da farer gysende hun op igjen,
Til Olieskaalen rask hun iler hen,
Og Ilden nærende hun atter tænder
Det halv udslukte Blus, saa høit det brænder.
Fortabt i Tanker hun foran det staaer;
Jo høiere den stærke Flamme slaaer
Og farver Loft og Væg med sine Luer,
Jo mere klart ved dem sin Grav hun skuer,
Desmere svinder Livets svage Skin
I hendes Øie som paa hendes Kind,
Desmere hendes Tanke sig forvirrer,
Til næsten udtryksløs hun for sig stirrer.
Da var det som en Lyd foroven lød,
Det var som Gravens Loft man gjennembrød,
Og Fulvia farer op, og Haabet binder
Sig fast til Lyden, som nu brat forsvinder.
Hun lytter - men sig Intet mere rører;
Høit raaber hun - dog kun sig selv hun hører;
Stærkt gennem Hulen trænger hendes Skrig;
Men ingen Hjælp og Hjælper nærmer sig,
Og intet Svar igjen fra Verdens Stemme,
Selv ei det svageste, hun kan fornemme. -
Da griber Raseriets stærke Haand
Med sine vilde Kræfter hendes Aand:
Frem og tilbage hun i Hulen render,
Fortvivlet stirrende, mens hendes Hænder
Afrive Lökkernes den rige Pragt,
Og Barmens Bælte om den hvide Dragt.
Høit flyver Brystet, medens Øiet flammer,
Og pludselig sig selv og al sin Jammer,
Som overvældet af Elendighed,
Paa Hulens kolde Gulv hun kaster ned.
Der laa et Øieblik hun som bedøvet
Og kølte Hjertets indre Brand i Støvet,
208 Til Furien fordobbed hendes Skræk
Og op hun sprang med Angst i alle Træk,
Mens gennem høie Skrig hun laante Ord
Til Eumenidernes det skjulte Chor.

Saa raser hun til hendes Kræfter svinde,
Til hver en Tanke dør med hvert et Minde,
Og dybt i Afmagt, reven bort fra Alt,
Igjen afmægtig hun tilbage faldt.